

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 października 2018 r.

Sąd Rejonowy w Belchatowie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Robert Sobczak

Protokolant: sekr. sąd. Daria Góralczyk

w obecności Rej. Prokuratora: Włodzimierza Gusty, Pawła Ginter

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach: 23.01.2018 r., 01.03.2018 r., 12.04.2018 r., 10.05.2018 r., 11.06.2018 r., 02.07.2018 r., 18.10.2018 r.

sprawy przeciwko K. K. (1), urodzonemu (...) w W., synowi Z. i H. z domu B.

oskarżonemu o to, że:

od roku 2002 działając jako osoba reprezentująca – członek zarządu (...) S.A. Oddział (...) B. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przez prowadzone przez siebie w/w przedsiębiorstwo naruszył na terenie (...) S. powiat B., woj. (...) prawo twórcy projektu wynalazczego o nazwie (...), bez jego zgody i wiedzy i na jego szkodę, czym umyślnie naruszył prawa autorskie Z. N. (1), co do istoty rozwiązania technicznego określonego w zgłoszeniu projektu wynalazczego nr (...) zgłoszonego w (...) w (...) r., a także cech technicznych uzupełniających jego istotę, wyjaśnionych jeszcze w innych dokumentach znajdujących się w aktach projektu wynalazczego a w konsekwencji naruszył w/w prawa autorskie poprzez:

- korzystanie z w/w projektu wynalazczego bez wiedzy i wynagrodzenia jego autora, o wartości powstałych strat finansowych na kwotę co najmniej 1.000.000 PLN (jeden milion złotych) na szkodę Z. N. (1),

- uznaniu, że zastosowane urządzenia ((...)) i miejsce ich usytuowania na stacjach zwrotnych (...) (...) S. to rozwiązanie techniczne (...) a nie jego twórcy Z. N. (1), w wyniku czego pozbawił pokrzywdzonego prawa do wynagrodzenia z tytułu uzyskiwanych korzyści przez (...)

- określenie w decyzji gospodarczej z dnia 08.08.1990 r. niezgodnych ze sztuką (...) zarzutów co do jego rzekomych wad eliminujących projekt z wdrożenia i zgłoszenia do ochrony w (...), w wyniku czego pozbawiono pokrzywdzonego prawa do patentu w kontekście wyniku badania zdolności patentowej przeprowadzonego przez ten urząd nad zgłoszeniem (...) tej samej dziedziny (...), oznaczonej nr (...) (...)

- pełniąc obowiązki członka zarządu (...) od stycznia 1999 roku – pomimo pełnej wiedzy o najbliższym i przewidywanym terminie uruchomienia układów (...) z systemu bezobsługowej pracy przenośników, sukcesywnie zaczął wdrażać urządzenia według wynalazku (...) bez poinformowania o tym autora pomysłu i uruchomienia tym samym procedur określonych w Zarządzeniu (...) (...) (...) B. z dnia 22.08.2001 r. w sprawie: organizacji i zasad funkcjonowania wynalazczości – wynagrodzenia i ewentualne stanowisko, co do zgłoszenia rozwiązania w (...) celem ochrony i rozpowszechniania – wdrożenia w innych (...) w tym zagranicznych,

- nieuwzględnienia roszczenia wynagrodzeniowego i argumentów technicznych sporu określonych logicznie i przekonująco w wezwaniu kancelarii (...) z dnia 10.11.2010 r.,

- niewykluczenie faktu, że stosowany wynalazek na (...) S. od 21.10.2002 r. w myśl art. 7 ustawy Prawo własności przemysłowej i przepisów Zarządzenia (...) (...) (...) z dnia 22.08.2001 r., par. 3 i 24 jest stosowany bezprawnie i decyzja o jego losach dalszego stosowania zależy wyłącznie od pełnej opinii biegłego i pokrzywdzonego,

tj. o przestępstwo z art. 303 ust. 1 i 2 ustawy Prawo własności przemysłowej z dnia 30 czerwca 2000 roku,

1) oskarżonego K. K. (1) uniewinnia od dokonania zarzucanego mu czynu;

2) zasądza od Skarbu Państwa na rzecz oskarżonego K. K. (1) kwotę 1500 (tysiąc pięćset) złotych z tytułu zwrotu kosztów związanych z ustanowieniem obrońcy;

3) zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokat E. M. kwotę 2520 (dwa tysiące pięćset dwadzieścia) złotych z tytułu nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżycielowi posiłkowemu Z. N. (1) z urzędu oraz kwotę 579,60 (pięćset siedemdziesiąt dziewięć 60/100) złotych z tytułu podatku VAT i kwotę 533 (pięćset trzydzieści trzy) złote z tytułu zwrotu kosztów podróży do sądu;

4) wydatkami poniesionymi w sprawie obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt II K 39/16

UZASADNIENIE

K. K. (1) został oskarżony przez Z. N. (1) subsydiarnym aktem oskarżenia wniesionym do Sądu Rejonowego w Belchatowie w dniu 03.02.2016 roku i uzupełnionym w dniu 16.06.2016 roku o to, że:

od roku 2002 działając jako osoba reprezentująca – członek zarządu (...) S.A. Oddział (...) B. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przez prowadzone przez siebie w/w przedsiębiorstwo naruszył na terenie (...) S. powiat B., woj. (...) prawo twórcy projektu wynalazczego o nazwie (...), bez jego zgody i wiedzy i na jego szkodę, czym umyślnie naruszył prawa autorskie Z. N. (1), co do istoty rozwiązania technicznego określonego w zgłoszeniu projektu wynalazczego nr (...) zgłoszonego w (...) w (...) r., a także cech technicznych uzupełniających jego istotę, wyjaśnionych jeszcze w innych dokumentach znajdujących się w aktach projektu wynalazczego a w konsekwencji naruszył w/w prawa autorskie poprzez:

- korzystanie z w/w projektu wynalazczego bez wiedzy i wynagrodzenia jego autora, o wartości powstałych strat finansowych na kwotę co najmniej 1.000.000 PLN (jeden milion złotych) na szkodę Z. N. (1),

- uznaniu, że zastosowane urządzenia ((...)) i miejsce ich usytuowania na stacjach zwrotnych (...) (...) S. to rozwiązanie techniczne (...) a nie jego twórcy Z. N. (1), w wyniku czego pozbawił pokrzywdzonego prawa do wynagrodzenia z tytułu uzyskiwanych korzyści przez (...)

- określenie w decyzji gospodarczej z dnia 08.08.1990 r. niezgodnych ze sztuką (...) zarzutów co do jego rzekomych wad eliminujących projekt z wdrożenia i zgłoszenia do ochrony w (...), w wyniku czego pozbawiono pokrzywdzonego prawa do patentu w kontekście wyniku badania zdolności patentowej przeprowadzonego przez ten urząd nad zgłoszeniem (...) tej samej dziedziny (...), oznaczonej nr (...) (...)

- pełniąc obowiązki członka zarządu (...) od stycznia 1999 roku – pomimo pełnej wiedzy o najbliższym i przewidywanym terminie uruchomienia układów (...) z systemu bezobsługowej pracy przenośników, sukcesywnie zaczął wdrażać urządzenia według wynalazku (...) bez poinformowania o tym autora pomysłu i uruchomienia tym samym procedur określonych w Zarządzeniu (...) (...) (...) B. z dnia 22.08.2001 r. w sprawie: organizacji i zasad funkcjonowania wynalazczości – wynagrodzenia i ewentualne stanowisko, co do zgłoszenia rozwiązania w (...) celem ochrony i rozpowszechniania – wdrożenia w innych (...) w tym zagranicznych,

- nieuwzględnienia roszczenia wynagrodzeniowego i argumentów technicznych sporu określonych logicznie i przekonująco w wezwaniu kancelarii (...) z dnia 10.11.2010 r.,

- niewykluczenie faktu, że stosowany wynalazek na (...) S. od 21.10.2002 r. w myśl art. 7 ustawy Prawo własności przemysłowej i przepisów Zarządzenia (...) (...) (...) z dnia 22.08.2001 r., par. 3 i 24 jest stosowany bezprawnie i decyzja o jego losach dalszego stosowania zależy wyłącznie od pełnej opinii biegłego i pokrzywdzonego,

tj. o czyn z art. 303 ust. 1 i 2 ustawy Prawo własności przemysłowej z dnia 30 czerwca 2000 roku,

(dowód : akt oskarżenia k-1-2 i k-72-73)

W dniu 13.02.2017 roku podczas posiedzenia Sądu (...) oświadczyła, że przyłącza się do postępowania karnego z oskarżenia subsydiarnego Z. N. (1) i zadeklarowała, że będzie występowała po stronie oskarżonego, chyba, że okoliczności ulegną zmianie. Na rozprawie w dniu 23.01.2018 roku prokurator oświadczył przed otwarciem przewodu sądowego, że przyłącza się do oskarżenia subsydiarnego (vide k-258 i k-417). Tak więc postępowanie w tej sprawie przekształciło się na postępowanie z oskarżenia publicznego, a oskarżyciel subsydiarny stał się oskarżycielem posiłkowym.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Z. N. (1) w (...) roku pracował w (...) z siedzibą w R.. W dniu 09.08.(...) roku zgłosił on projekt nr (...) pt „(...)” Projekt ten był autorstwa trzech pracowników (...) (...) : Z. N. (1), W. F. i S. S. (1). Został on zgłoszony na formularzu pod nazwą Zgłoszenie (...). Projekt ten decyzją z dnia 15.11.(...) roku został przyjęty do prób, które przeprowadzono na stacji zwrotnej (...) w okresie od 19.02. 1990 roku do 30.03.1990 roku, a następnie decyzją z dnia 25.04.1990 roku został przyjęty do stosowania na wybranych stacjach zwrotnych (wraz z wcześniejszym projektem nr (...) przyjętym na innych stacjach). Po szczegółowych analizach w dniu 08.08.1990 roku została wydana ostateczna decyzja o odmowie przyjęcia projektu, którego współautorem był oskarżyciel posiłkowy. Decyzja ta została podtrzymana przez (...) (...) B. pismem z dnia 14.09.1990 roku skierowanym do Z. N. (1). W dniu 07.03.2010 roku Z. N. (1) wystąpił w imieniu własnym i pozostałych współtwórców projektu nr (...) do (...) (...) (...) z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie zgłoszenia projektu i wydania nowej decyzji. W uzasadnieniu do złożonego wniosku wskazał, że rozwiązanie według jego projektu zostało wdrożone i jest stosowane w dalszym ciągu na (...) w S.. (...) w S. została uruchomiona w 2002 roku, a sama (...) która od dnia 09.05.2007 roku wchodzi w skład grupy pod nazwą (...) Grupa (...), przyjęła po tej dacie nazwę (...) (...) W dniu 20.04.2010 roku odbyło się posiedzenie Z. (...) (...) w sprawie omówienia i wypracowania stanowiska do odwołania Z. N. (1) od decyzji gospodarczej z dnia 08.08.1990 roku. Komisja ponownie przeanalizowała całość dokumentów dotyczących zgłoszenia projektu nr ewid.(...) i wniosła o oddalenie odwołania oskarżyciela posiłkowego oraz utrzymanie decyzji gospodarczej z dnia 06.08.1990 roku (faktycznie z 08.08.1990 r.) wydanej przez (...)w mocy. Od decyzji gospodarczej przysługiwało zażalenie do (...) (...) S.A. W 2010 roku K. K. (1) pełnił funkcję (...) (...) (...) S.A. Był także (...) (...) (...) W dniu 07.05.2010 roku skierował do Z. N. (1) pismo z treści, którego wynikało, że utrzymuje w mocy decyzję gospodarczą z dnia 06.08.1990 roku i jego odwołanie od tej decyzji oddala. W tym dniu oskarżony zastępował (...) J. K.. (...) (...) został zaprojektowany przez Biuro (...), dla potrzeb bezobsługowej stacji (...) S.. Projekt wykonano w 2000 roku, zastosowano w dniu uruchomienia I układu (...) S. to jest w dniu 21.10.2002 roku i jest on stosowany do chwili obecnej.

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego K. K. k-417v-418v, częściowo zeznania świadka Z. N. k-419 w zw. z k-18 akt (...)Prokuratury Rejonowej w Bełchatowie od słów „, stwierdzam” do słów „, jego obrony” i z k-27v od słów „, swoje wcześniejsze” do k-29v od słów „, upragnioną odpowiedź”, S. S. (2) k-545v w zw. z k-105v od słów „, w (...) do k-106 do słów „, został wdrożony” akt (...) Prokuratury Rejonowej w Bełchatowie, J. K. k-475v-476,decyzja gospodarcza k-107-108, protokół komisji z ocen prób k-109, decyzja z dnia 25.04.1990 r. k-161 akt (...) Prokuratury Rejonowej w Bełchatowie, decyzja gospodarcza z dnia 08.08.1990 r. k-112-113, protokół nr (...) k – 98-99, pismo z dnia 07.05.2010 r. k-114, zarządzenie (...) z 03.12.2009 r. k-439-440, zakres czynności K. K. k-462-463, świadectwo- k-464, zakres działania D. (...) k-470-472, pismo M. J. k-203, pismo z dnia 14.09.1990 r. k-93)

Powołany w dniu 02.07.2018 roku przez Sąd biegły sądowy z zakresu wynalazczości i ochrony własności przemysłowej mgr inż. B. K. (1) w wydanej opinii pisemnej stwierdził:

Projekt (...) autorstwa Z. N. (1), W. F. i S. S. (1) jest projektem wynalazczym w rozumieniu ustawy z dnia 19.10.1972 roku o wynalazczości (Dz. U. z 1984 r., nr 33, poz. 177).

Projekt (...) jest pracowniczym projektem racjonalizatorskim; prawo do tego projektu przysługuje (...) B..

Projekt (...) jest projektem wynalazczym w rozumieniu art. 303 ustawy prawo własności przemysłowej. Jest to projekt racjonalizatorski.

Wskutek wdrożenia w październiku 2002 roku systemu (...) nie doszło do naruszenia praw Z. N. (1), jako współtwórcy projektu wynalazczego (...).

Rozwiązanie zaproponowane przez Z. N. (1) w projekcie (...) nie jest tożsame z rozwiązaniem zaprojektowanym przez P., które jest do chwili obecnej wykorzystywane na (...) w S..

Wszyscy współtwórcy projektu racjonalizatorskiego (...) mają prawo aby wymieniano ich w opisach, rejestrach oraz innych dokumentach jako współtwórców projektu.

Prawo do autorstwa projektu (...) nie zostało naruszone.

Współtwórcom projektu (...) nie przysługuje prawo do świadectwa racjonalizatorskiego , ponieważ projekt nie został przyjęty do stosowania.

Współtwórcom projektu (...) nie przysługuje prawo do wynagrodzenia, gdyż projekt ten nie został zastosowany (nie został przyjęty do stosowania).

(dowód: opinia pisemna biegłego B. K. k- 553-589)

Powołany w postępowaniu przygotowawczym w tej sprawie biegły sądowy z zakresu własności przemysłowej i intelektualnej P. S. w wydanej opinii pisemnej stwierdził, że właścicielem dokonanego w ramach działalności przedsiębiorstwa projektu racjonalizatorskiego (...) autorstwa Z. N. (1), W. F. i S. S. (1) jest wyłącznie (...) S.A. Podmiot ten ma prawo do samodzielnego decydowania w sprawie wykorzystania tego projektu racjonalizatorskiego. Nie ma żadnych podstaw prawnych do twierdzenia , że (...) S.A. stosując projekt na terenie (...) w S. wykorzystuje go bezprawnie.

W rozumieniu art. 303 ust 1 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 roku prawo własności przemysłowej, jak również w rozumieniu art. 121.1 i 2 ustawy z dnia 19.10.1972 roku o wynalazczości, która zdaniem biegłego ma zastosowanie w tej sprawie Twórcy projektu racjonalizatorskiego nr (...) posiadają wyłączne prawa do autorstwa tego projektu racjonalizatorskiego oraz wynagrodzenia ustalonego w oparciu o korzyści wynikające z zastosowania projektu. Z badanych dokumentów wynika, że rozwiązanie stanowiące przedmiot projektu racjonalizatorskiego nr (...) jest stosowane na terenie (...) w S.. (...) S.A. zdaniem biegłego narusza dobra osobiste, jaką jest twórczość racjonalizatorska- wykorzystując projekt racjonalizatorski nr (...) narusza prawa jego (...). W opinii uzupełniającej ustnej biegły stwierdził, że decyzję o uznaniu projektu za projekt racjonalizatorski w rozumieniu ustawy o wynalazczości podejmuje dyrektor przedsiębiorstwa, w tym wypadku to dyrekcja przedsiębiorstwa, w którym projekt został zgłoszony. Biegły ponadto wyjaśnił, że swoje stwierdzenie, iż rozwiązanie stosowane na terenie (...) w S. jest tożsame z rozwiązaniem ujętym w projekcie nr (...) oparł na podstawie pisma Kancelarii (...) z dnia 10.11.2010 roku

(dowód: opinia pisemna biegłego P. S. k-121-135 akt (...) Prokuratury Rejonowej w Bełchatowie, opinia ustna k-533 w zw. z k- 522-525 w zw. z k -250-254 akt (...) Prokuratury Rejonowej w Bełchatowie)

W prywatnej opinii pisemnej złożonej do akt sprawy prof. dr hab. inż. E. R. (...) (...) (...) M. (...) stwierdził, że na (...) S. nie stosuje się rozwiązania według projektu nr ewid. (...). Stosuje się tam autorskie rozwiązanie (...) sp. z o.o. W.. Rozwiązanie to ma inną filozofię działania, niż rozwiązanie według projektu nr ewid. (...).

(dowód: opinia pisemna prof. E. R. k-530-532)

Oskarżony K. K. (1) ma (...) lata, jest (...) i ma troje dorosłych dzieci, posiada wykształcenie (...), z zawodu jest (...). Pracuje w (...) B. jako (...) i zarabia 20000 złotych netto miesięcznie, nie był karany sędownie.

(dowód : wyjaśnienia oskarżonego k- 417v).

Oskarżony nie przyznał się do dokonania zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, że sprawa Z. N. (1) zaczęła się wcześniej bo w (...) roku. W 2010 roku wpłynęło pismo od oskarżyciela posiłkowego do zarządu (...) domagające się wydania nowej decyzji gospodarczej związanej z projektem (...). W piśmie tym Z. N. (1) uznał, że jego projekt racjonalizatorski został zastosowany na przenośnikach (...) S.. Pismo to zostało skierowane do działu innowacji, który wysłał zapytanie do służb (...) czy projekt oskarżyciela posiłkowego jest tożsamy z rozwiązaniem zastosowanym na (...) S.. Z działów tych były udzielone odpowiedzi , że są to dwa różne projekty. Dział innowacji powołał komisje racjonalizacji, która w dniu 20.04.2010 roku podjęła decyzję oddaleniu odwołania autora decyzji gospodarczej z dnia 06.08.1990 roku w sprawie zgłoszenia projektu nr ewidencyjny (...) i uznano go za bezzasadne oraz utrzymanie decyzji z dnia 06.08.1990 roku w mocy. Ta komisja stwierdziła, że to nie jest projekt Pana N. i że jest to rozwiązanie P.. Była to bardzo kompetentna komisja, a jej protokół nr (...) zatwierdził (...) mgr inż. J. K.. Oskarżony podniósł, że od dnia 30.06.2016 roku był (...) B.. Jak zapadały decyzje w sprawie Z. N. (1) był (...) K. K. (1) dodatkowo wyjaśnił, że w tej sprawie występuje jako oskarżony tylko dlatego, że pod nieobecność Pana K. podpisał pismo skierowane do Z. N. (1) z dnia 07.05.2010 roku dotyczące odpowiedzi na jego pismo. Oskarżony dodatkowo wyjaśnił, że nigdy nie wprowadzał nikogo w błąd co do autorstwa projektu Z. N. (1), W. F. i S. S. (1).

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego K. K. (1) k - 417-418) .

Z ustaleń Sądu wynika, iż w Z. N. (1) w dniu 09.08.(...) roku będąc pracownikiem (...) z siedzibą w R. zgłosił projekt nr (...) pt „(...)” Projekt ten był autorstwa trzech pracowników (...) (...) : Z. N. (1), W. F. i S. S. (1). Został on zgłoszony na formularzu pod nazwą Zgłoszenie (...). Projekt ten decyzją z dnia 15.11.(...) roku został przyjęty do prób, które przeprowadzono na stacji zwrotnej (...) w okresie od 19.02. 1990 roku do 30.03.1990 roku, a następnie decyzją z dnia 25.04.1990 roku został przyjęty do stosowania na wybranych stacjach zwrotnych (wraz z wcześniejszym projektem nr (...) przyjętym na innych stacjach). Po szczegółowych analizach w dniu 08.08.1990 roku została wydana ostateczną decyzję o odmowie przyjęcia projektu, którego współautorem był oskarżyciel prywatny. W dniu 07.03.2010 roku Z. N. (1) wystąpił w imieniu własnym i pozostałych współtwórców projektu nr (...) do (...) (...) B. z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie zgłoszenia projektu i wydania nowej decyzji. W uzasadnieniu do złożonego wniosku wskazał, że rozwiązanie według jego projektu zostało wdrożone i jest stosowane w dalszym ciągu na (...) w S..

Za takimi ustaleniami Sądu przemawiają częściowo wyjaśnienia oskarżonego, w których opisał szczegółowo swoje starania o uznanie projektu nr (...), którego jest współautorem za wynalazek i starał się udowodnić, że rozwiązanie zastosowane w tym projekcie praktycznie do chwili obecnej jest stosowane w (...) S.. Z wyjaśnieniami oskarżonego w części dotyczącej autorstwa projektu pt „(...)” korespondują zeznania świadka S. S. (2), który potwierdził, że jest razem z oskarżycielem posiłkowym oraz W. F. współtwórcą ww. projektu. Zeznania świadka S. S. (2) zasługują w tej części na wiarę. Także oskarżony w swoich wyjaśnieniach nie kwestionuje współautorstwa Z. N. (1) odnośnie projektu nr (...). Bezsporne jest w sprawie, iż projekt ten decyzją z dnia 15.11.(...) roku został przyjęty do prób, które przeprowadzono na stacji zwrotnej (...) w okresie od 19.02.1990 roku do 30.03.1990 roku, a następnie decyzją z dnia 25.04.1990 roku został przyjęty do stosowania na wybranych stacjach zwrotnych (wraz z wcześniejszym projektem nr (...) przyjętym na innych stacjach). Po szczegółowych analizach w dniu 08.08.1990 roku została wydana ostateczna decyzja o odmowie przyjęcia projektu, którego współautorem był oskarżyciel prywatny. Za takimi ustaleniami sądu przemawiają dokumenty dołączone do akt sprawy w postaci decyzji gospodarczej (...) (...) roku (vide- k-107-108),

protokołu komisji z ocen prób (vide - k-109), decyzji z dnia 25.04.1990 roku (vide - k-161 akt (...) Prokuratury Rejonowej w Bełchatowie) decyzji gospodarczej z dnia 08.08.1990 roku (vide – k-112-113). Z ustaleń Sądu wynika, że system (...) został zaprojektowany przez (...) dla potrzeb bezobsługowej stacji (...) S.. Projekt wykonano w 2000 roku, zastosowano w dniu uruchomienia I układu (...) S.- to jest w dniu 21.10.2002 roku. Za takimi ustaleniami Sądu przemawia pismo z dnia 28.11.2016 roku podpisane przez M. J. (2) (vide k-203) (...) S.A. Oddział (...) B.. Sąd dał wiarę także z wyjaśnieniom oskarżonego, który konsekwentnie twierdził, że projekt oskarżyciela posiłkowego nie jest wykorzystywany na (...) w S.. Za wiarygodnością wyjaśnień oskarżonego przemawia opinia pisemna sporządzona przez biegłego sądowego B. K. (1), który wyraźnie stwierdził, że rozwiązanie stosowane na (...) S. jest innym rozwiązaniem technicznym niż to które zastosował w swoim projekcie nr (...) oskarżyciel posiłkowy. Podobny pogląd zaprezentował w opinii prywatnej prof. dr hab. inż. E. R. (...) (...) M. (...) (...). Również biegły P. S. w opinii ustnej (vide k-253 akt (...)) wyraźnie stwierdził, że swoje twierdzenie, iż projekt współautorstwa oskarżyciela posiłkowego jest wykorzystywany w (...) S. oparł na piśmie Kancelarii (...) (vide k-12-14 ww. akt). Jest rzeczą oczywistą, że to zdecydowanie za mało do przyjęcia (jak to uczynił biegły S. w opinii pisemnej), że taki jest stan faktyczny. Jednak z ustaleń Sądu wynika, iż projekt nr (...) jest projektem wynalazczym w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 19.10.1972 roku o wynalazczości., obowiązującej w dacie zgłoszenia projektu w (...) B.. Jest on kategorią projektu wynalazczego, która nosi miano projektu racjonalizatorskiego. Jest on także projektem wynalazczym w rozumieniu art. 303 ustawy z dnia 30.06.2000 roku Prawo własności przemysłowej i zgodnie z art. 3 ww. ustawy jest on projektem racjonalizatorskim. Za takimi ustaleniami Sądu przemawia opinia pisemna sporządzona przez biegłego sądowego B. K. (1), która jest pełna, rzetelna i nie budzi wątpliwości. Także biegły P. S. przyjął w wydanej opinii pisemnej, że projekt nr ewid.(...) jest projektem racjonalizatorskim rozumieniu art. 303 ust 1 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 roku prawo własności przemysłowej, jak również w rozumieniu art. 121.1 i 2 ustawy z dnia 19.10.1972 roku o wynalazczości. Z ustaleń Sądu wynika, że w dniu 07.03.2010 roku Z. N. (1) wystąpił w imieniu własnym i pozostałych współtwórców projektu nr (...) do (...) (...) B. z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie zgłoszenia projektu i wydania nowej decyzji i właśnie w związku z dalszym postępowaniem w tej sprawie Z. N. (1) ma najwięcej zastrzeżeń. Z ustaleń Sądu wynika, że w dniu 20.04.2010 roku odbyło się posiedzenie Z. (...) (...) w sprawie omówienia i wypracowania stanowiska do odwołania Z. N. (1) od decyzji gospodarczej z dnia 06.08.1990 roku (powinno być 08.08.1990 r.) . Komisja ponownie przeanalizowała całość dokumentów dotyczących zgłoszenia projektu nr ewid.(...) i wniosła o oddalenie odwołanie oskarżyciela posiłkowego oraz utrzymanie decyzji gospodarczej z dnia 06.08.1990 roku ((...)) wydanej przez dyrektora (...) w mocy. Za takimi ustaleniami Sądu przemawia protokół nr (...) z posiedzenia Z. (...) (...) (vide k-98-99). Rację ma Z. N. (1), iż protokół ten ma charakter opiniodawczy dla osoby podejmującej ostateczną decyzję. Od decyzji gospodarczej przysługiwało zażalenie do (...) (...) S.A. Z ustaleń Sądu wynika, że w 2010 roku K. K. (1) pełnił funkcję (...) (...) S.A. Był także (...) (...) Zakładu (...). W dniu 07.05.2010 roku skierował do Z. N. (1) pismo z treści, którego wynikało, że utrzymuje w mocy decyzję gospodarczą z dnia 06.08.1990 roku (powinno być 08.08.1990 r.) i jego odwołanie od tej decyzji oddala. Za takimi ustaleniami Sądu przemawiają zeznania świadka Z. N. (1), z którymi w tej części koresponduje pismo skierowane do niego przez oskarżonego jako osobę, która podjęła decyzję w tej sprawie. Także sam oskarżony nie kwestionuje tego faktu. Zdaniem oskarżyciela posiłkowego skoro oskarżony mógł podjąć decyzję uwzględniająca jego odwołanie, a tego nie uczynił, to automatycznie popełnił przestępstwo. Wbrew twierdzeniom oskarżyciela ocena działania oskarżonego w kontekście odpowiedzialności karnej nie jest tak jednoznaczna. Przede wszystkim podnieść należy, że została zachowana procedura obowiązująca w zakładzie pracy Z. N. (1) przy dokonaniu oceny przydatności projektu nr (...) na użytek (...). (...) (...) zajęła stanowisko w tej sprawie i chociaż jej stanowisko ma charakter doradczy, to jak wynika z zeznań świadka J. K., który był w 2010 roku (...) (...) nie miał takiej sytuacji, że komisja wydała rekomendację negatywną co do danego projektu, a on jako (...) podjął decyzję pozytywną w danej sprawie, a więc wbrew stanowisku Z. (...) (...)Sąd dał wiarę zeznaniom świadka J. K., gdyż są one logiczne, spójne i zasługują na wiarę. Podobnie postąpił oskarżony, który zajął takie stanowisko w sprawie przedstawionej przez Z. N. (1), jak mu rekomendowała komisja. Analizując zatem zachowanie oskarżonego w aspekcie odpowiedzialności karnej z art. 303 ustawy z dnia 30.06.2000 roku Prawo własności przemysłowej (tj. Dz. U 2001. Nr 49, poz. 508 z późn. zm.) lub art. 121 ust 1 i 2 ustawy z 19.10.1972 roku o wynalazczości (tj. Dz. U nr 43, poz. 272 z późn. zm.) uznać należy, że zebrany w sprawie materiał dowodowy nie pozwala na przypisanie mu takiej odpowiedzialności. Oskarżony nigdy nie twierdził, że ktoś inny jest autorem projektu nr (...) niż jego twórcy. Również w tej sprawie nie zostało w „inny sposób naruszone prawo twórcy projektu wynalazczego”. Sąd podziela wnioski zawarte w opinii pisemnej biegłego sądowego

B. K. (1), iż rozwiązanie przyjęte w projekcie nr (...) nie jest rozwiązaniem tożsamym z tym, które do chwili obecnej jest stosowane na (...) w S., stąd wszelkie pozostałe zarzuty kierowane przez oskarżyciela w stosunku do oskarżonego nie są zasadne. Wreszcie podnieść należy, że właśnie z ustawy z dnia 30.06.2000 roku Prawo własności przemysłowej (tj. Dz. U 2001. Nr 49, poz. 508) jednoznacznie wynika, że co do projektów wynalazczych właściwym trybem rozwiązania problemów spornych jest postępowanie cywilne (art. 284 ww. ustawy). Oskarżycielowi posiłkowemu chodzi przede wszystkim o wynagrodzenie za korzystanie z jego projektu wynalazczego przez (...) Właśnie przepis art. 284 pkt 3 ww. ustawy przewiduje takie roszczenie. Nie można także podzielić poglądu oskarżyciela posiłkowego, że K. K. (1) powinien ponosić odpowiedzialność karną w tej sprawie, gdyż w 2010 roku był (...) (...) (...) i tylko on miał właściwe kompetencje do merytorycznej oceny projektu racjonalizatorskiego nr (...), którego współautorem jest Z. N. (1). Z dołączonego do akt sprawy zakresu czynności oskarżonego (vide k-462-463) nie wynika, aby zajmował się problematyką wynalazczości na (...). Podlegał natomiast bezpośrednio (...) (...) S.A. i to niewątpliwie jego bezpośredni przełożony miał większe uprawnienia od oskarżonego w 2010 roku.

Sąd w całości przypisał wiarę nieosobowemu i materiałowi dowodowemu w postaci dokumentów zaliczonych w poczet materiału dowodowego

Wszystkie dokumenty zostały sporządzone przez podmioty do tego uprawnione, w ramach przyznanych im kompetencji i w czasie procesu nie zostały zakwestionowane przez żadną ze stron.

Oceniając dowody zgromadzone w sprawie i analizując ustalony stan faktyczny Sąd uniewinnił oskarżonego od dokonania zarzucanego mu czynu. ,

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 632 ust2 kpk, gdyż sprawa ta po przystąpieniu do procesu prokuratora toczyła się jako sprawa z oskarżenia publicznego. Wydatkami poniesionymi w sprawie Sąd zatem obciążył Skarb Państwa.

Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz oskarżonego K. K. (1) kwotę 1500 złotych

z tytułu zwrotu kosztów związanych z ustanowieniem obrońcy z urzędu.

Sąd zgodnie z na podstawie art. § 2 ust 2 i §4 ust.3 w zw. z §17 ust.2 pkt.3, 4 i 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 03 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2016 r. poz.1714) zasądził zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata E. M. kwotę 2520 złotych z tytułu nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżycielowi posiłkowemu Z. N. (1) z urzędu oraz kwotę 579,60 złotych z tytułu podatku VAT i kwotę 533 z tytułu zwrotu kosztów podróży do sądu. Kwota zasądzona na rzecz pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego obejmuje wynagrodzenie za cały proces wraz z udokumentowanymi dodatkowymi wydatkami związanymi z dojazdem do tutejszego sądu.